

Ра інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 9 (510)

П'ЯТНИЦЯ, 2 квітня 1993 року.

Телефон редакції:
22-68.

ІНФОРМАЦІЙНА ПАНОРАМА

УЧЕНА РАДА ВПІ, ЩО ВІДБУЛАСЯ 26 БЕРЕЗ- НЯ,

розглянула результати акредитаційного самоаналізу і готовність Інституту до атестації. Звітували декани всіх без винятку факультетів.

Окремо в порядку денному стояв звіт факультету інтеграції навчального процесу з виробництвом, з яким виступив декан А. А. Храбан.

Як уже повідомлялося раніше, система «бакалавр - інженер - магістр» впевнено завоює авторитет на ринку праці — студентів, котрі уже після першого курсу мають робітничу професію, приймають на виробничу практику з більшою охотою, ніж інтелігентів - білоручок. Звичайно, труднощі, проблеми є, але в основному роботу факультету визнано активною і діяльною.

Про розвиток малих підприємств, заснованих при ВПІ, доповідав заступник проректора з науково-дослідної роботи С. Л. Яблончиков.

Учена рада розглянула цілу низку різних питань і з кожного прийняла відповідне рішення.

ДВІ НОВІ СПЕЦІА- ЛЬНОСТІ ВІДКРИТІ НА ФАКУЛЬТЕТІ РАДІО- ЕЛЕКТРОНІКИ.

23.07 — радіозв'язок, радіомовлення і телебачення та 20.04 — електронні прилади і пристрої.

Потреба в них очевидна, адже в кожному обласному центрі є радіотелевізійні передавальні станції та радіотрансляційні мережі. Зросла кількість радіостанцій в автопарках, колгоспах, радгоспах, недержавних телевізійних організацій.

Фахівці спеціальності 20.04 потрібні будуть виробничому об'єднанню «Жовтень», яке з 1994 року планує почати випуск кольорових кінескопів та інших електронно-промислових приладів.

Випускники цієї професії зможуть також працювати на підприємствах електронної промисловості Києва, Сум, Ровенщини.

В перспективі відкриття ще одної спеціальності — «Оргтехніка та зв'язок». Студенти, які її оберуть, вивчатимуть комп'ютери, мережі ЕОМ, торговельне і банківське обладнання, апарати факсимільного зв'язку, системи електронної пошти, копіювальні апарати, культуру ділового мовлення.

ОСЬ УЖЕ 15 РОКІВ ПИШЕ ВІРШІ ПРО МИ- НУЛУ ВІЙНУ

доцент ВПІ Борис Земляков. Колишній бойовий офіцер знає про війну з книжок або чийось розповідь, а з власної участі в боях. Тому його поетичні рядки особливо хвилюють, викликають глибокі роздуми.

Недавно в гарнізонному Будинку офіцерів колишній воїн 241 Вінницької стрілецької дивізії, голова Ради її ветеранів Б. Земляков взяв участь в зустрічі фронтових побратимів з трудящими міста, присвяченій 49-роковинам визволення від німецько-фашистських окупантів.

Під час художньої частини він прочитав кілька своїх віршів, а також під акомпанемент фортепіано виконав улюблену пісню на музику композитора Сабадаша «Ромашка».

ПРОРЕКТОРОМ З НА- УКОВО - ДОСЛІДНОЇ РОБОТИ

призначено Сергія Васильовича Юхимчука.

Народився 26 серпня 1955 року в

селі Баранівка Прикордонного району Приморського краю в сім'ї військово-службовця. Українець. У Вінниці з 1962 року. Закінчив з золотою медаллю Вінницьку середню школу № 2 в 1972 році. 1977 року закінчив факультет автоматики та обчислювальної техніки Вінницького політехнічного Інституту. Отримав диплом з відзнакою.

Працював інженером кафедри АСУ. Після служби в армії — асистент кафедри вищої математики, з грудня 1980 по грудень 1983 року — аспірант кафедри АСУ. Кандидатську дисертацію захистив у травні 1984 року. Був асистентом, старшим викладачем, доцентом цієї ж кафедри. З грудня 1989-го по грудень 1992-го року — докторант кафедри електричних мереж і систем.

Сфера наукових інтересів — теорія автоматичного керування та діагностування систем керування. Автор 52 наукових праць, серед яких — навчальний посібник та 9 авторських свідоцтв на винаходи.

З 1991-го року — вчений секретар спеціалізованої вченої ради по захисту кандидатських дисертацій.

МЕТОДИЧНА РАДА ІНСТИТУТУ ПРИЙНЯ- ЛА І РЕКОМЕНДУВА- ЛА

до друку короткий російсько-український словник основних термінів з курсу фізики для слухачів підготовчих відділень, укладений кандидатом технічних наук доцентом Є. А. Страшевським. В словнику 2800 основних термінологічних понять з усіх розділів сучасної фізики.

Кафедра будівельних конструкцій рекомендує до друку практичний російсько-український словник термінологічних словосполучень з курсу «Метрологія, контроль якості та випробування в будівництві», укладений кандидатом технічних наук, доцентом Д. В. Данишем (1300 термінів).

А першою словниковою ластівкою в інституті був короткий російсько-український термінологічний словник з фізики для студентів усіх спеціальностей на 1600 слів. Підготували і видали його ще позаторік доценти І. Г. Мельник та О. В. Хрущак. Минулого року вийшов словничок на 200 термінів, що використовуються в нових нормативних документах з питань атестації кадрів, укладений доцентом В. В. Колодним.

Є в цьому сімействі і російсько-український та українсько-російський словник для полегшення користування навчальною літературою з дисциплін «Квантова механіка» і «Статистична фізика та фізика твердого тіла» — укладач кандидат фізико-математичних наук О. І. Жмурко.

Отже, крига рушила. Правда, ніхто ще не береться за конструкцію потужного «криголама». Обходимося поки що кораблями малого тоннажу. Втім, добре і це.

І СМІШНО, І СУМНО СТАЄ, КОЛИ ЗНАЙОМИШСЯ З ВАРТІСТЮ САНАТОРНИХ ПУТІВОК,

які одержав студентський профком на весняно - літній сезон. Приміром, щоб підлікуватись в санаторії «Куяльник» треба заплатити 19215 карбованців. Це — найдешевша путівка. А ось санаторій «Дністер» в Моршині вимагає покласти 56 тисяч 20 карбованців.

Правда, лівову частину витрат бере на себе профспілкова організація — 90 процентів, і бажаним підлікуватись досить буде внести в касу від двох до шести тисяч карбованців.

Вибір досить широкий — Ялта, Трускавець, Одеса, Миргород, Моршин. Тим часом, заяв надійшло не дуже багато. Мабуть, і з пільгами не кожному студенту по зубах такі поїздки за здоров'ям.

«ЕЛЕКТРОННОГРАФІЧ- НЕ ВИВЧЕННЯ ПРИРО- ДИ ХІМІЧНОГО ЗВ'Я- ЗКУ І ФАЗОВИХ ПЕРЕ- ТВОРЕНЬ»—

така тема докторської дисертації, яку цими днями захистив у Харківському університеті професор кафедри фізики Олександр Григорович Бунтар.

Сподіваємось на успіх захисту і поздоровляємо Олександра Григоровича з цією приємною подією!

О. Г. Бунтар стане 27 доктором наук ВПІ. В ряду вчених з таким високим званням він би числився 28-м, коли б не вибуття з інституту доктора фізики - математичних наук Ю. І. Волкова.

ІМ'Я ВІННИЦЬКОГО ЖИВОПИСЦЯ АРКА- ДІЯ ГРИГОРОВИЧА ПАВЛЮКА

добре відоме в нашому інституті з виставок його творів, влаштованих в художньому музеї КХЦ.

Спілкуючись з студентами, викладачами, митець знайшов для себе матеріал для нових робіт — написав цілий ряд портретів, зокрема, першого ректора ВПІ Романа Юрійовича Кігеля, студентки Тані Дончак та інших.

Разом з іншими творами художник представив їх на своїй персональній виставці, присвяченій 49-й роковинам від дня визволення Вінниці, яка розгорнута в облмуздрамтеатрі.

НЕ ПЕРЕВЕЛИСЬ У НАС УМІЛІ ОРГАНІЗА- ТОРИ МАСОВОК, ІГОР, КОНЦЕРТІВ.

тому вечори, присвячені міжнародному жіночому дню 8 березня з успіхом пройшли на всіх факультетах. Були випущені святкові стінні газети, монтаж, організовані виступи аматорів художньої самодіяльності.

У цьому безперечна заслуга, насамперед, активістів громадського життя. Досятьох кращих з них студентський профком нагородив преміями в розмірі 1000 карбованців кожна.

РАДА ВЕТЕРАНІВ ВІ- НИ І ПРАЦІ ПОВІ- ДОМЛЯЄ,

що до 10 квітня необхідно пройти перереєстрацію за місцем проживання в ЖЕКах або квартальних комітетах.

— інвалідам війни,
— учасникам війни,

— ветеранам праці, нагородженим медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні»,
— колишнім мешканцям блокадного Ленінграда.

Для перереєстрації треба мати з собою посвідчення і паспорт.

ВІДБУЛОСЯ ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ ІНТЕР- КЛУБУ «ГОЛУБА ПЛА- НЕТА ЗЕМЛЯ» — Зу- стріч з українсь- кою піснею.

В клубі гуртожитку № 5 іноземні студенти мали можливість познайомитись з творчістю українського фольклорно-етнографічного ансамблю «Щедрик».

Ведучі вечора І. Р. Мельник і студент Мустафа з Лівана розповіли про концертну діяльність цього колективу, його зарубіжні поїздки.

Присутні з цікавістю прослухали українські пісні у виконанні ансамблю, а потім самі виступили перед гостями. Так, студент з Ліберії Закіос на англійській мові виконав пісню про любов, студент з Йорданії Беяль зіграв на арабському музичному інструменті.

Про цей цікавий вечір члени клубу розповіли в спеціальному інформаційному випуску стінної газети.

Л. БАЧЕК,
викладач кафедри української і російської мов.

НА КАФЕДРІ КТІК ПЕРЕД СТУДЕНТАМИ ВИСТУПИВ.

викладач математики Анатолій Михайлович Секретарьов, але вже в іпостасі барда. Звучали містечкові пісні-роздуми про наше сьогодення — фасади й інтер'єри людських душ. Допомігав йому вести концерт пан Стрельбицький, знайомлячи молодь з Секретарьовим, як перекладачем з англійської та російської мов на українську, журналістом, збирачем легенд, фольклору, походження назв на Поділлі.

Анатолій Михайлович — особистість неординарна і від себе хоча додати: хто зумів завоювати його прихильність, той має насолоду від цікавого спілкування з ним. Якщо він знаходить і розгадує якусь «дрібничку» з історії нашого краю, то розповідає про це з захопленням щасливої людини. В цей момент Анатолій Михайлович чимось нагадує бувалого козака з картини Рєпіна, де запорожці пишуть лист турецькому султану.

Фото С. Лісового.

УРОКИ КУЛІБАБЧУКА

Мені, як співробітнику лабораторії соціологічних досліджень, часто доводиться спілкуватися з студентською молоддю. Розмовляємо, звичайно, не тільки на ту тему, яка цікавить по роботі, а про все — побут, навчання, сімейні клопоти, про викладачів. Не раз чув, як хвалять доцента Володимира Васильовича Кулібабчука з кафедри теорії соціально-політичних відносин. Дуже цікаво проводить семінарські заняття.

Щоб студент захоплювався семінарськими заняттями? — це щось незвичайне. Що він там їм розповідає і як розповідає?

Вирішив сам побачити і почути. Шукаю потрібну аудиторію на інженерно-будівельному факультеті. Біля одних дверей — група студентів з конспектами про

щось жваво сперечається. Мимоволі прислухавшись, почув, що мова не про політику і ціни, а про наступний урок Кулібабчука — отже, я втрапив за адресою.

Перше здивування — в журналі обліку числилось 13 чоловік і всі 13 прийшли. А це ж група 6 ПЦБ, четвертий курс! Чи багато в нашому інституті прикладів таких відвідин?

— Від чого і від кого залежить — ходите чи не ходите ви на заняття?

— Як правило, від викладача, — була одностайна відповідь.

— А чого ж група така нечисленна?!

З'ясувалось, що на першому курсі в групі було 25 осіб. Відраховували, переважно тих, хто погано навчався. Отже, залишилися тільки, хто справді хоче здобути

вищу інженерну освіту...

Та вернімося до головної суті нашої замітки: чим бере доцент В. В. Кулібабчук, як веде він заняття, які новинки застосовує?

Як відомо, у вузах вкоренилася застаріла система проведення семінарських занять: викладач задає запитання і той, хто хоче, виходить відповідати. Ця уявна добровільність є насправді наслідком такої собі ліберальної поблажливості — викладач закриває очі на те, що студент заздалегідь готує відповідь на одне-єдине запитання, впевнено її відбарабанить, одержить п'ятірку. І все — діло зроблене, а знань, по суті, нема.

А як же у Володимира Васильовича?

На занятті розглядали державно-політичний устрій

України. Складність у тому, що тема зовсім нова, та й держава наша молода, парламент ще тільки шукає оптимальні шляхи її розбудови. Викладач на початку уроку сказав про це відверто, просив ділитися і своїми думками з цього приводу. Потім за бажанням вийшли три студенти, сіли за стіл викладача. Завдання цієї трійки — віддавати себе на «розтерзання» аудиторії. Її бомбардують питаннями з усіх боків, зав'язується дискусія, відверта, часом, гостра, з суперечками. Якщо трійка опиняється в цей момент і не знає, що відповісти, питання переадресовується самій аудиторії — «Хто може?»

Коли ж відповіді не знаходять і вся група, втручається викладач і розставляє всі крапки над «і».

Заняття проходить в такій розкованій, доброзичливій атмосфері, що деякі «най-сміливіші» не соромляться інколи прощупати і рівень знань самого доцента. Це, до речі, важить багато — тільки високий рівень ерудиції дозволяє вести семінар в такому ось ключі.

Що характерно — жодного байдужого обличчя, виняткова активність кожного. Ніхто не боїться, що його запитання може виявитись недоречним, не дуже окованим, а відповідь не дуже точною. Головне в тому, що всі думають. Такі уроки закарбовуються в пам'яті, залишають слід. Якщо говорити нестандартними словами, то проходять вони не тільки цікаво, а навіть радісно. Нездарма професіональні і особисті якості доцента В. В. Кулібабчука студенти оцінюють балом 4,83.

Ну, а на закінчення скажу, що так само високо оцінюються і семінарські заняття, які проводить з слу-

хачами й асистентом кафедри інформатики і соціології О. С. Безверхий.

На фото: доцент В. В. Кулібабчук.

М. СИНЕЛЬНИК, співробітник лабораторії соціологічних досліджень.

ВІННИЦЮ ПРОДАЮТЬ ЗА БЕЗЦІНЬ...

СЛОВА ПРОСИТЬ НАШ ДЕПУТАТ У МІСЬКІЙ РАДІ, ДОЦЕНТ М. М. ДАНИЛЬЧУК

Минуло десять місяців з того часу, як на 9-й сесії міськради ми «обрали мєра». Можна уже підбити й деякі підсумки його діяльності, бо певні зміни справді відбулися. Де й взявся асфальт, якого впродовж семи попередніх місяців місто не одержувало, поливали вулиці трамваї, одержували подарунки та фінансову допомогу малаозабезпечені, інваліди (не всі, звичайно), актори, були пожертви на різні благодійні справи з особистого фонду голови виконкому, яким він розпоряджається на власний розсуд. Авторитарний стиль управління поліпшив виконавську дисципліну, а фонд дозволив більш оперативно вирішувати проблеми фінансування окремих заходів. Пан Дворчик багато робив і робить задля власного іміджу: в пресі часто виступає, на радіо, телебаченні заподадливі журналісти беруть у нього інтерв'ю. Ось уже й вулицями міста котять тролейбуси з написами на боках, що вони куплені за рахунок фонду голови виконкому. І не можуть збагнути «уважаче» «винничане», за чий кошт створюється ота слава, звідки така щедрість в наш злиденний час?

А все це, шановний читачу, за наші з вами гроші. І

механізм викачування їх доволі простий.

Фонд поповнюється за рахунок відрахувань державних підприємств, а це гроші, зароблені їхніми колективами. Щедрі пожертви дають у фонд комерційні підприємства. За браком місця пошлюся на «33-й канал» № 11 та «Вінницьку газету» № 33 від 23.03.93 року, де подані переліки підприємств, які перераховували кошти в «фонд мєра». Дуже зорувлива турбота бізнесменів про добробут і благоустрій міста, але чи така вона уже безкорислива, як її пропагують?

Ви, мабуть, помітили, що останнім часом у центрі міста вздовж вулиць Леніна, Коцюбинського ростуть, мов гриби після теплої дощу, павільйони? Ділянки під їх забудову щедро виділив міськвиконком. Дарма, що це суперечить генеральному плану забудови і настане час, коли їх доведеться зносити (яким коштом?!). Зате які ділянки! Найкращі, найзручніші місця і в інших кутках Вінниці відведені для звивання комерційних «гнізд».

Але підемо далі. Багато об'єктів комунальної власності міста передано в оренду, як колективам працівників (втім, не про них мова — що з них узяти?), так і приватним юридичним та

фізичним особам за плату просто символічну. Наприклад, готельний комплекс «Жовтневий» балансовою вартістю понад 6 мільйонів здано в оренду за 8300 (вісім тисяч триста — розшифровуємо, щоб ви не подумали, що сталася опіска) карбованців на місяць, 140 готельних номерів вертають до міського бюджету половинну вартість одного з єдиного номера. Як же можна назвати цю оренду?

Кафе «Вишня» по вулиці Космонавтів орендується за 5,7 тисячі карбованців на місяць. Обидві угоди терміном на 5 років з 1 січня 1993 р., обома передбачено право викупу. Кооператори інтенсивно шукають, що б їще заорендувати, намагаються витіснити колективи, котрі орендують, власні підприємства, застосовуючи подекуди навіть засоби рекету. Всього здано в оренду об'єктів балансовою вартістю понад 36 мільйонів, орендна плата за які складає близько трьохсот тисяч на місяць.

Рішенням виконкому № 139 від 25.02.93 р. фірмі «Ма-КІ АТД» продано будинок № 35 по вул. Леніна без конкурсу і попередньої оцінки за залишковою вартістю (див. «Вінницьку газету» № 34 від 25.03.93 р.). До речі, цей будинок 28.09.

92 р. був переданий тій же фірмі в оренду на 5 років, причому рішенням виконкому № 514 фірма звільнялась від орендної плати, тому що будинок потребує ремонту.

Чи законні ці рішення? Так, за винятком, можливо, останнього. Такі закони і такі рішення. Чи треба йти за ними сліпо, не дбаючи про господарську вигоду? Чому нас, затиснутих у державній структурі, грабують за ринковими законами, а ми нашу власність віддаємо за нормами? Адже можна право користування престижними ділянками землі, право на оренду і комунальне майно продавати за ринковими правилами і з аукціонів. Тільки так можна встановити реальну ринкову вартість цих об'єктів. І такий досвід уже є у Львові, Хмельницькому, але він не для Вінниці, точніше, не для нашого мєра. Якби і в нас так, то як же поповнювався б фонд, яким так любю і приємно розпоряджатись?

Хоча цивілізована приватизація у місті ще не розпочалася — нема програми, переліку об'єктів тощо — дика вже йде.

То ж чи не занадто дорого обходиться Вінниці імідж мєра-благодійника?

М. ДАНИЛЬЧУК, депутат міськради.

ПІСЛЯ ФІНЛЯНДІЇ

Щойно повернувся з Фінляндії професор О. П. Ротштейн, який перебував на спеціальних міжнародних курсах «Людський фактор в розвинутому виробництві». Курси влаштувалися на базі технічного університету в Тампері спільними зусиллями Фінляндії, Швеції, Данії, Норвегії та Ісландії. Для читання лекцій були запрошені спеціалісти з Америки, Англії, Австралії. З лекцією про моделювання людини — машинних засобів виступив і О. П. Ротштейн.

Як же втрапив на це авторитетне зібрання професор з Вінниці?

Елементарно, — відповідає Олександр Петрович. — Вчені слідкують за публікаціями в міжнародних журналах, звернули увагу на мої наукові статті і запросили в Тампері. До речі, вища школа Фінляндії високо цінує рівень нашої підготовки з фундаментальних дисциплін — математики, фізики, програмування. У них тут — явно тонке місце. Зате вони підсміюються над «кооперативністю» впровадження наших наукових розробок, не можуть збагнути, чому багато прекрасних ідей, які могли б працювати на прогрес, помирають під суцільним. Вся їхня система навчання спрямована на розвиток здорового глузду, швидке прийняття рішень. Навчальний процес організований зразково — давно уже забулися про дошку і крейду, ніхто не тратить зусиль на конспектування — конспект, віддрукований на машині, зернено принтері, можеш одержати по закінченню лекції, а під час уроку вся увага — на запам'ятовування. Нема такого поняття, як вільне відвідування лекції. Фінни не розуміють, що це таке: якщо вчишся, то уже вчишся, а якщо ні, то — ні. Є поняття дисципліни і порядку, але нема про це ніяких розмов. Це щось таке, що самоіснує. У вузі і на виробництві дуже багато уваги — темі охорони праці. Це — елемент утвердження істини, що життя і здоров'я людини — найперше і найцінніше багатство держави.

Впадає в очі гуманітарна «підкованість» студентів. Ве-

ли з нашим професором такі розмови про Тарковського і Ахматову, які не часто почуєш і серед гуманітаріїв. Стоїть нічим непримітна молода людина, а коли почне говорити, то мимовільно переймаєшся повагою до неї — яка ерудиція, яке почуття гідності? І це не винятки, а норма.

— Що вас там, Олександр Петровичу, найбільше вразило?

— Що? Ідеальна чистота і охайність. Вулиці не те, що підметені — вилізні. Був на заводі з виробництва папероробних машин — підприємство не зовсім сприятливе для чистоти, але там навіть порошинки ніде, все блищить і сяє. І не збагнувши, як можна домогтись такого. В автобусах, електричках — уміблявання, як в шикарному офісі. Ніхто не залишає «автографів» на столах, партах, стінах. Я живу у студентському гуртожитку. Маленька, дуже зручна кімнатка, в якій усе є. На кожному поверсі — кухня, холодильник, ком'ютери, відеотехніка, — не приковані, не прив'язані, ніхто їх не стереже і ніхто не краде. В місті мало не на кожному кроці, — велосипеди. Теж не прив'язані й не приковані. І не чути, щоб хтось гукав: «Караул! Украв!» В гардеробі при виході з гуртожитку висять рядочки парасольок — нічий, якщо дощ — бери.

— Скільки це коштує?

— Ніскільки. Можете навіть узяти на загляд.

Отакі рівень. Тим часом, фінни ніколи не «воювали» за світле майбутнє. Вони просто працюють і хоча природні ресурси країни небагаті, а земля майже всуціль кам'яниста, живуть добре.

О. П. Ротштейн був гостем дому професора, завідувача кафедри Марку Міттеля. У нього — двоповерховий особняк з трьома ваннами, легковик БМВ, річна платня 70 тисяч доларів. Стільки ж одержує і висококваліфікований робітник. Отже, різниця в рівнях життя різних верств населення незначна. Ще характерна деталь. Фінляндія — європейська країна. Мало хто у ній не знає англійської.

ПРОСЯТЬ ІНВАЛІДИ І ПЕНСІОНЕРИ

Мабуть, сьогодні нікого не треба переконувати, що інваліди й пенсіонери опинилися зараз в найскрутішому становищі: їхні заощадження до копійки з'їдені інфляцією, а пенсія така, що кінців з кінями не зведеш.

Минулого року для цієї категорії громадян зробили поступок — на землях радгоспу «Південнобузький», розташованих вздовж об'їзної дороги, виділили чотири гектари поля, щоб дати кожному пенсіонеру по 2—5 соток під картоплю. Діло добре. Але не

встигли ми сказати ще й «спасибі», як ця земля впала в око начальникам з облкомунгоспу і вони вирішили, що пенсіонерів з їхніми недугами та мільйонами можна відправити саджати бараболу куди-небудь далі од Вінниці (тим паче, що трохи не кожен має практику — пройшов під час війни половину Європи пішки) а тут, вздовж об'їзної, треба зводити дачі. Таким чином, городи в нас відібрали.

Якби залишилось здоров'я для атак, то ми ще якось могли б повоювати

за себе, але ж здоров'я нема. Сила є хіба-що для того, щоб написати скаргу. Колективний лист, у якому понад 200 підписів, відправили на ім'я М. А. Дідика, але він його не читав — відповідь надійшла з управління земельних ресурсів облдержадміністрації (лист від 6. 01. 93 р. за № 36-17-185) та з Вінницької районної держадміністрації (7. 01. 93 р. № К-535). Відповідь така, що аби її вивчала навіть група спеціально підготовлених дешифрувальників, то й

вона не зрозуміла б, чи дадуть нам землю під городи, чи ні.

Оскільки наш перший лист (вхідний № 27-05474-1 від 7. 12. 92 р.) до М. А. Дідика не втрапив, то звертаємося до редакції інститутської газети — може в друкованому вигляді скарга дійде до кого-небудь з тих, хто вирішує долю колективних пенсіонерських городів і нас цього року не залишать без картоплі.

За дорученням авторів листа пенсіонер

В. ДЕМЕШКО.